ми не маски ми стигми тих масок що вже відійшли
ми не стіни ми стогін імен що об стіни розлущені
ідемо до людей у вінках недоспілих олив
у простертих долонях несемо гріхи як окрушини

ми останні пророки в країні вчорашніх богів
ми останні предтечі великого царства диявола
ми зчиняємо галас і це називається гімн
ми сякаємось в руку і це називається правила

а дівки на мітлі це наложниці втрачених вір
це михайло булгаков надламаним сміхом заходиться
в божевільній труні долілиць повертається вій
матюкається сич ремигає зашумлена хортиця

табунами блукають отари і несть їм числа
по найвищих деревах як дзвони гойдаються пастирі
по незвіданих нетрищах душі виходять на злам
і спалахує небо червоною мічене пастою

розенкранце зі сцени старий канделябр забирай
гільденстерне жени за куліси розгнуздану свиту
покоління майстрів відчиняє ворота у рай
а старий азозелло веде під вінець маргариту